

Hágár története nem magában áll. Része Ábrahám történetének, ami pedig része Isten üdvtörténetének. Istennek megvolt a terve – az ember megmentésére. Eleve elhatározta, hogy Megváltót küld a földre, meghatározott helyen és időben. Azt is eltervezte, hogy hogyan készíti fel erre az embereket: hogyan tanítja meg őket hinni, bízni abban, hogy amit Ő, Isten megígér, azt meg is teszi, akkor is, ha az emberi gondolkodás szerint lehetetlen.

Ábrahámot (Abrámot) is így szólította meg: ígéretet tett arra, hogy megáldja és áldás lesz, és hogy „annyi utódja lesz, mint az ég csillagai” (15,5). Ábrahám ekkor már idős volt, lehetetlennek tarthatta volna, de „hitt az Úrnak, és ez igazságul tulajdoníttatott neki”.

Sára (Szárj) is tudott ezekről az ígéretekről. Biztos volt benne, hogy Ábrahámnak fia kell, hogy szülessen. Ezért adja oda Hágárt Ábrahámnak. Ez volt a szokás: a szolgáló gyermeke ugyanolyannak számított (jogi értelemben is), mintha a feleségé lenne. Ezt Isten sem utasította el egészen: Jákób fiai között is voltak, akik szolgálóktól születtek. De Ábrahám, miután Istentől ígéretet kapott, tudott várni. Sára nem tudott. Azt gondolta: lehet, hogy Isten így teljesíti be ígéretét. Arra, hogy ő fog szülni, még nem kapott ígéretet, csak később (17,19). Emberi logikával „nincs semmi rossz” abban, amit tesz. De Isten azt mondja: „a ti gondolataitok nem az én gondolataim”. Az Ő tervei tökéletesek, nincs szüksége olyan pótlékokra, amit az ember fel tud ajánlani. Nem úgy teljesíti be az ígéreteit, ahogy mi gondoljuk. Nem olyan Megváltót küldött, amelyet mi vártunk. Nem úgy szolgáltat igazságot nekünk, ahogy mi szeretnénk: nem úgy, hogy „igazunk lesz” másokkal szemben, hanem úgy, hogy igazak leszünk Krisztusban. – „Bízzál az Úrban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj; minden utadon gondold rá, és Ő egyengetni fogja ösvényeidet.” Nem elég abban biztosnak lenni, hogy amit teszek, abban „nincs semmi rossz”. Akarjuk, kérjük, hogy Isten vezesse a döntéseinket!

Hágár nem tehet arról a helyzetről, amibe belekerült – vagy mégis? Ábrahám mellett élt: olyan ember mellett, akinek volt hite, kapcsolata az Úrral; de aki mégis „bukdácsolt”, nem mindig figyelt az Úrra. Minket milyennek látnak? Biztosan látják a bukdácsolásainkat, de látják-e, hogy az Úrral van kapcsolatunk? – Amikor Hágár terhes lett, büszke lett: „engem áldott meg Isten”. Nem hálás.

Hágár menekül. Tudja, honnan jön, de nem tudja, hova megy (8. v.). – „Aki pedig gyűlöli a testvérét, az a sötétségben van, és a sötétségben jár, és nem tudja, hova megy” (1Jn 2,11). Gyűlöletből menekül – de meg kell térnie a gyűlöletből, és „meg kell térnie” Sárahoz, akitől menekül. El kell hagynia a büszkeségét, bocsánatot kell kérnie. – Az ember, amíg sötétségben van, Istentől menekül, és hozzá kell megtérnie: megalázkodva, bocsánatot kérve. Nem biztos, hogy Sára megbocsátott, de befogadta, ott élhetett tovább, mint szolgáló. Isten bocsánata más: Ő biztosan megbocsát, és nála úgy élhetünk, mint örökösök.

Hágár is kap ígéretet: neki is sok utódja lesz. De ez a nép (az arabok) mindig mindenkivel ellenséges viszonyban lesz. Nem az az igazi áldás, ha valakinek sok utóda lesz. Van ennél nagyobb: amikor Isten azt adja, amit eredetileg, a saját jótetszéséből adni akart, és amikor az ember ezt hittel fogadja. Így adja Izsákot: megtanítja Ábrahámot és Sárát, hogy várjanak rá türelemmel.

„Te vagy a látás Istene”; „láttam azt, aki látott engem”. Az Úr látta Hágárt: látta, miben van; megtérésre hívta őt; megmondta neki, hová menjen akkor, és mi a terve vele későbbre (az utódokra nézve). Szövetséget nem kötött vele: az üdvtörténet nem Hágáron és Izmaelen, hanem Izsákon keresztül folytatódik. – Mi már tudjuk, hogy Ábrahám „sok nép atyja” lett (17,5), atyja

„az Ábrahám hitét követőknek” (Róm 4,16); és „minden nép között kedves előtte (Isten előtt), aki féli őt, és igazságot cselekszik” (ApCsel 10,35). Akik távol voltunk, közel kerültünk hozzá.

Hágár látta az Urat: látta, hogy Ő törődik vele, megkönyörül rajta és kész vezetni. Később, amikor elúzik, még mindig megszólítja és „megnyitja a szemét” (21,17–19). De Izmael már távol marad Istentől. Az arabok sokistenhívők lettek, mint a többi nép körülöttük. Ma már „az egyetlen Isten” (Allahot) hirdetik, de ez nem az az Isten, aki szereti az embert, és aki a Fiát küldte el engesztelő áldozatul. Megtalálhatnák az igaz Istent, ha hallgatnának ez evangéliumra. Néhányan meg is találják...

Hágár nem tudta, hova megy. Mi sem tudtuk, amíg nem ismertük Krisztust. Most már tudjuk: helyet készített nekünk az Atyánál, és oda megyünk. – Ábrahám és Sára nem látta, milyen következménye lesz annak, hogy a saját fejük szerint tesznek valamit. Mi sem tudjuk előre, de kapunk bocsánatot; bízhatunk benne, hogy a cselekedeteink következményei is Isten kezében vannak; és keresnünk kell, hogy Isten vezessen minket, mert nem vak „eszközöknek”, hanem munkatársaknak hívott el minket.

1Móz 17,1

„Amikor Abrám kilencvenkilenc éves volt, megjelent Abrámnak az ÚR, és ezt mondta neki: Én vagyok a mindenható Isten. Járj énelöttem, és légy feddhetetlen!”